

דורי'לה יקירי, הנסיך הקטן שלי !!!

החיים שהולדתי, נשמתי ואהבתי.

במשך 24 שנים ו-10 ימים שמעתי את קולך, נהייתי מצחוקך, מהחיוך היפה, מהעיניים הבורקות, החכמות. הערכים והמידות הטובות שרכשת. התעלית על כולנו. לא פגעת בנמלה. הלכת תמיד בדרך הישר והתנהלת בחוכמה ובדרכי נועם.

עם צאתך לאוויר העולם, לימדת אותי מה זה להיות אמא. העמדת אותי במבחנים כשהיית חולה לעיתים קרובות. בילינו הרבה אצל רופאים. בגיל צעיר מאד למדת לקחת לבד כדור להורדת החום. תמיד צחקת ממצבים, למשל את החום שתקף אותך לפחות פעם בחודש – קראת לזה "מחזור חודשי". נעדרת הרבה מביה"ס אבל זה לא מנע ממך להיות התלמיד הטוב ביותר. כבר בכיתה ב' הובחנת כתלמיד מצטיין והומלצת ללמוד בביה"ס למחוננים. מעולם לא התגאית בכך.

הצחקת את כל המשפחה עם החוכמות שלך. גם כשהתבגרת, אהבת את "השטויות" עם חבריך. תמיד באהבה, מבלי לפגוע ולא על חשבון האחר.

גדלת והפכת לעלם חמודות. היית איש לילה. נהנית לבלות עם חברים עד השעות הקטנות. חיכיתי ערה עד שחזרת. כשאמרתי לך פעם למה אתה חוזר כל כך מאוחר בלילה, ענית לי שזה מוקדם בבוקר (תלוי איך מסתכלים על זה). אח"כ כשהוצאת רישיון נהיגה, לא היה מאושר ממך. הצעת להקיץ אותי לכל מיני מקומות יזומים ולשמש נהג מתנדב לכל דכפין.

לא יכולתי להירדם. במיוחד בלילה בין שישי לשבת. תמיד חשבתי שאולי נתקעת עם האוטו (זה במקרה הטוב), שנקלעת במקרה לאירוע של קטטה לא לך. זכור לי שנסעת בלילה גשום וסוער במיוחד, ברקים ורעמים, ברדיו הודיעו על עצים שקרסו ופגעו במכוניות וכו', ומשאחרת לחזור, אני כמובן חשבתי שחלילה קרה לך משהו, אחרת היית מתקשר להודיע שהכול בסדר. כאשר חזרת לפנות בוקר והבחנת שאני עדיין ערה אמרת לי: "למה את תמיד חושבת על דברים רעים. למה לא תחשבי שאני מבלה ונהנה?" נרדמתי בשלווה רק כשהכנסת את המפתח לחור המנעול.

עד היום בלילות שבת קשה לי להירדם. אני כאילו ממתינה שתחזור מהבילוי. בכל פעם שהמעלית פועלת, אני מדמיינת שחזרת. התופעה הזו כנראה צרובה במוחי עד סוף ימי - כמו שריטה.

בתקופת הצבא (אוגוסט חמש) כאשר ליוונו אותך לבקו"ם, הלכת לקרבי, הבטתי באוטובוס שעלית אליו והתפללתי שתחזור בשלום בתום השרות. ביקשתי ממך שתתקשר אלינו בכל שעה שתרצה. זו הייתה התחלת תקופת הטלפון הנייד המסורבל "מנגו". ואכן השתדלת לעדכן אותנו במידת האפשר. זכור לי שלילה אחד חזרת משמירה והתקשרת אלינו בשעה שתיים בלילה. קפצתי מהמיטה כדרכי, אחרי שנרגעתי, הבנתי שהכול בסדר ורצית לנצל את הזמן (כדרכך) להעביר חוויות, אמרת לנו – אתם אמרתם לי להתקשר מתי שמתאפשר... דאגתי כל הזמן, במיוחד בתקופת מבצע "ענבי זעם" שתפס אותך חצי שנה לאחר הגיוס, אמרת לי אז שאפשר להפגע בכל מקום, גם ליד הבית, לא חייבים מלחמה בשביל זה.

בשבתות, כשנשארתי בבסיס, השתדלנו להגיע אליך כאשר התאפשר מבחינתך וכך הכרתי טוב יותר את הארץ, דרך הבסיסים והמקומות בהם שרתת.

החיים פה אמנם נמשכים ואני חיה לי מיום ליום, אבל לנצח אחיה חצויה בין ה"חיים שלפני" לאלו שאחרי. כמו בגלגול הקודם ובגלגול הנוכחי. לנצח אמשיך לשחזר את האירועים שחווית ושחווינו יחד, משפטים שטבעת, דברים שאמרת, סיפורים ובדיחות שסיפרת חלומות לרוב שחלמת (ואפילו כינתי

אותך "דורי בעל החלומות"). וכמובן חושבת על העתיד המזהיר שנכון לך והתוכניות הרבות שטויות –
אך הגורל לא אפשר לך ליישמן.

דורי'לה שלי אתה מתרחק ומתרחק. הפחד שלי שתמונתך תדהה והזיכרונות עלולים להתכחות
חלילה.
אני מתגעגעת !!! מתגעגעת לכל מה שקשור אליך. יצור טהור וזך. תמיד הייתי גאה בך ואמשיך
להתגאות בך עד יום מותי.

C:\My Documents\פרטי\עשור של געגועים לדורי.doc